

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 746/2025
22.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца „АА“, ..., Република ..., чији је пуномоћник Никола Пантић, адвокат у ..., против туженог „СРР Имрех“ доо Београд, чији је пуномоћник Бранислав Томашев, адвокат у ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4033/24 од 10.07.2025. године, у седници одржаној 22.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4033/24 од 10.07.2025. године, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 1308/2022 од 12.12.2023. године, у ставу I изреке, одбијен је захтев туженог да тужилац предујми износ од 2.000.000,00 динара ради обезбеђења трошкова поступка. У ставу II обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 4.366.595 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. У ставу III обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 1.621.170,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4033/24 од 10.07.2025. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Београду. Одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, учињених у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Другостепени суд није учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се паушално указује ревизијом туженог. Ревизијским наводом туженог којим се оспорава правни субјективитет тужиоца указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став

2. тачка 9. ЗПП, због које се не може изјавити ревизија у складу са одредбом члана 407. став 1. тачка 1, 2. и 3. ЗПП. Ипак, Врховни суд напомиње да је тужилац у току поступка доставио потврду Привредне коморе у Истанбулу о делатности тужиоца као привредног друштва, са печатом Apostille, преведено на српски језик, а тужилац ту исправу није оспорио или довео у сумњу на правно ваљан начин.

Према утврђеном чињеничном стању, између тужиоца и туженог закључен је Уговор о приступању дугу дана 08.07.2021. године, којим је тужени приступио дугу који је дужник „Техноремонт“ доо из Темерина имао према овде тужиоцу као повериоцу. Пре наведеног уговора, закључен је Уговор о признању дуга и јемству дана 28.06.2021. године између тужиоца као повериоца, привредног друштва „Техноремонт“ доо из Темерина као дужника и ББ као јемца. Наведеним уговором констатовано је, односно дужник је признао да има дуг према повериоцу, овде тужиоцу, у износу од 3.496.000 евра уз припадајућу камату и обавезао се да повериоцу исплати износ од 4.276.595 евра најкасније до 30.06.2021. године, а уколико то не учини у остављеном року треба да плати додатних 90.000 евра као пореску обавезу коју је поверилац платио у ... . То је дуг ком је тужени приступио као једини оснивач дужника, што је констатовано у члану 3. Уговора приступању дугу. У наведеном Уговору је садржана одредба да поверилац може захтевати испуњење било од дужника, било од туженог као приступиоца дугу. Према члану 4. Уговора, уговор се сматра закљученим када уговорне стране размене путем електронске поште потписане и скениране примерке овог уговора. У току поступка је на основу писаних доказа и налаза вештака за информационе технологије утврђено да су парничне странке размениле примерке уговора путем електронске поште и да се на истима налазе својеручни потписи уговорних страна, али не у форми квалификованог електронског потписа.

На темељу тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су утврдили да је Уговор о приступању дугу у свему правно ваљан те да постоји обавеза туженог као приступиоца дугу да тужиоцу измири постојеће, доспело потраживање. Нижестепени судови налазе да је Уговор о приступању дугу закључен на начин предвиђен одредбом члана 4. Уговора, разменом електронских писама са примерцима потписаног уговора. Становишта су да чињеница да потписи нису квалификовани електронски потписи није од значаја, имајући у виду да су скенирани својеручни потписи уговорних страна и да је уговор послат на e-mail адресу законског заступника туженог, који је на крају Уговора наведен као потписник истог. Стога је применом одредби члана 451. и 148. ЗОО тужени обавезан да тужиоцу измири дуг у износу утврђеном у одредби члана 1. тачка 10. Уговора о приступању дугу од 4.366.595 евра у динарској противвредности.

Врховни суд налази да су одлуке нижестепених судова донете правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Неоснован је ревизијски навод туженог да тужилац није доказао постојање Уговора о приступању дугу из разлога што уговор није снабдевен квалификованим електронским потписима уговорних страна па као такав представља копију документа у смислу Закона о електронском документу, електронској идентификацији и услугама од поверења у електронском пословању. У конкретном случају, Уговор о приступању дугу је између парничних странака закључен на начин предвиђен одредбом члана 4. тог уговора и то разменом путем електронске поште, потписаних и скенираних примерака уговора. Утврђена је чињеница да је тужилац послао туженом mail са предметним Уговором о приступању дугу као прилогом и то на адресу законског заступника туженог, те да је са mail адресе законског заступника туженог, ББ тужиоцу послат mail са наведеним Уговором као прилогом. Вештачењем је утврђено да је електронско писмо које је тужени послао тужиоцу аутентично. Такође је утврђено да

размењени примерци уговора садрже скениране својеручне потписе уговорних страна. Из тако утврђених чињеница нижестепени судови изводе правилан закључак да је уговор закључен и да је произвео своје правно дејство.

Насупрот ревизијском наводу туженог, одсуство квалификованих електронских потписа на уговору не утиче на његову правну ваљаност. Одредба члана 451. ЗОО не захтева писану форму за закључење уговора о приступању дугу, а форма коју су парничне странке предвиделе за закључење уговора у одредби члана 4. је у свему испоштована. Осим тога, тужени ни у току поступка, ни у ревизији није спорио постојање уговорног односа са тужиоцем већ је указивао на формалне недостатке уговора који га чине неважећим. Без утицаја је и ревизијски навод туженог да је уговор у име тужиоца закључен од стране неовлашћеног лица. Правилно нижестепени судови налазе да однос између тужиоца и његових пуномоћника представља њихов интерни однос и да он за туженог није од значаја. У случају да је уговор у име тужиоца закључио његов пуномоћник без његовог овлашћења то би давало право тужиоцу да тај уговор накнадно одобри или не одобри. Тужилац је управо на основу наведеног Уговора о приступању дугу поднео тужбу у овој парници. Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе туженог и нашао да су без утицаја на правилност побијане одлуке другостепеног суда.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Како тужени није успео у поступку по ревизији одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић